

NØVN

Kirstin Eliassen, redaktør, Nyborg, 60 ár

Lørdag d. 21. maj fyldte Kirstin Eliassen 60. Efter i en lang år-række at have fungeret som institutionsleder for såvel museer som arkiver, vendte hun i 2013 tilbage til det fagligt videnskabelige arbejde ved en ansættelse på Danmarks Kirker – Nationalmuseets storværk til beskrivelse af alle landets kirkebygninger samt deres inventar og gravminder. Den første store opgave blev deltagelse i arbejdet med udgivelse af kirken i hjembyen Nyborg. Herefter er arbejdet fortsat med udgivelse af landsbykirkerne i det gamle Odense Amt – et arbejde der i øjeblikket er koncentreret til Åsum Herred umiddelbart øst for Odense.

Kirstin Eliassen, der er født og opvokset i Fuglafjørður på Færøerne, blev i 1976 student fra Føroya Studentaskúli i Tórshavn.

Hendes store interesse for kulturhistorie udmøntedes i studiet i middelalderarkæologi ved Aarhus Universitet, hvilk-et afsluttedes 1994 med en specialeafhandling om ruinen af Færøernes middelalderlige domkirke i Kirkjubøur – her lagdes uden tvivl grunden til den nuværende løbebane.

Efter studiets afslutning havde Kirstin Eliassen en række ansættelser som arkæolog, ikke mindst ved Føroya Fornminnissavn – Færøernes Nationalmuseum, samt Københavns Bymuseum, Roskilde Museum og Sorø Amtsmuseum.

I årene 1998-99 og igen 2000-2001 havde Kirstin Eliassen længerevarende ansættelser som vikarierende leder af henholdsvis Føroya Fornminnissavn og Føroya Landsskjalasavn – Færøernes Landsarkiv, mens hun i perioden 1999-2000 var ansat ved Danmarks

Kirker for at udarbejde beskrivelser af de forsvundne kirker i Odense.

I 2002 tiltrådte hun en stilling som leder af Museet i Nyborg, hvilket varede indtil museets fusionering med Kerteminde Museum i 2008. Herefter var hun leder af Antikvarisk Afdeling under Sydvestjyske Museer samt efterfølgende leder af Museet på Sønderskov.

Forbindelsen til fødeøerne er i alle årene plejet bl.a. ved deltagelse i kommissionsarbejde omkring bevaring af kirkeruinen i Kirkjubøur og revidering af den færøske antikvariske lovgivning.

Kirstin Eliassen har siden 2002 været bosat i Nyborg sammen med sin mand og redaktørkollega Mogens Vedsø.

Tróndur Tróndarson

7. oktober 1934 16. mai 2016

Góði Tróndur!

Í yngru, ella rættari sagt nútíðar føroyingasøgu, er abbi tín nevndur, fyri gomlu »tradisióinina« innan træskur, hesin táttur fyri træskurð hevur røtur heilt aftur í víkingatíðina.

Við góðu hondum sínum tók hann, abbi tín, henda sið upp, og ikki minst við hansara kønu søgugligu vitan, høgdi, telgdi og prýddi navninn hjá tær Tróndur á Trøð, eitt nú kirkjuna í heimbygðini Skálavík, og stendur hetta arbeiði hansara eftir sum ein varði.

Hetta og mangt annað liggur eftir henda megnar mann, ikki minst kvæðini, bæði á skrift, sangi og talu.

Uppruna Føroyingasøgan er stutt, sjálf søgugongdin í Føroyingasøguni fevnir bert um umleið áttati ár – frá umleið ár 950 til 1035.

Góði Tróndur! At evna til, var ein gáva tú hevði fingið, tá tú trein inn í henda heim. Ikki sørt, at tú hevði somu evni sum abbin.

At lambasprænurin skuldi leika so leingi og harðliga á í ár, er komið dátt við hjá nógvum. Seyðamenn hava næstan ikki fingið blund í eyga, og eru tungir um tjúkkannar av nógvu gonguni.

Nú hálvur mai er farin afturum, standa páskaliljurnar núðstaðni í fullum blóma, og royna at heilsa várinum vælkomnum.

Mitt í øllum hesum vakurleika, millum spræn og vár, komu ófrættaboðini, at fitti granni okk-

ara, Tróndur Tróndarson var farin.

Tristurin var mannaður til seinasta róðurin, við árarnar sat einsamallur maður, hann róði fjørðin seigliga.

Tróndur góði, tú var sum várið, róligur, blíðskortaður og fjálgur. Heilsaði altíð blíðliga, tíð til prát, og ikki minst at leggja lag á, um ein spurdi teg til ráðs. Altíð við tí góða og frælsa, ja sera fittligur at prát

við og vera saman við.

Tú var skipari, seyðamaður, eplamaður, fuglamaður, grótlagari, dimantslípari, harmonikuleikari, kvæðamaður, søgumaður og hvat veit eg.

Fekk tú ein pensil, knív, fil, hvísl ella hvat tað skal vera upp í hendurnar, so livdi tú mitt í verðini, og tað tú fínglaðist við, fekk lív.

Hugaligt hevur mangan verið

at eygleitt teg í tínum arbeiði, og mangan havi eg eisini ilskast. Tí nú er hatta »gamla asini« ella bæði tvey úti aftur, tú í stiganum og Doris í garðinum.

Og eg, eg siti bara og hugsu um at fara í gongd, meðan kona mín ilskast, og spyr hvat eg ætli mær í dag?

Hugaligt er at sýggja tykkara vakra heim, bæði innan og uttan, tað sigur eisini um hvat fólk húsast har.

Tykkara børn, og ikki minst barnabørn og nú langabbabørn, brosaðu tá tú steig um gátt, og tað er løn nokk, og sigur alt.

Tá eg segði okkara børnum frá at tú var farin, søgdu tey við ein munn: »Trónd fara vit at minnast sum ein fittan og glaðan mann. Hann heilsaði altíð, prátaði og var so blíður«.

Lilja gul - langstelkað stendur, bløðini spíra sum spentar hendur. Vársólin kraftina gevur, megí at sær hon dregur.

Lilja gul - langstelkað stendur, liturin guli gleðið sendir. Boðar um kraft og gleði, at várið kom við megí.

Lilja gul - langstelkað stendur, í túnnum og flótum lendir. Yndislig vøkur og frí, heilsar øllum so blíð.

longd sum Føroyinga søgan.

Stuttligt hevði verið at lisið tína søgu Tróndur, og ikki minst skrøggssøgurnar, sum tú hevði »pyntað« um, við tínari eykendu sjarmerandi skálvíksdialekt.

Sum filmsmaðurin Stóra í Skop-un segði: »Tað er ótrúligt ein søga kann sigast, ja, hon kann sigast á fleiri mátar í eini bygd«.

Góða Doris!

Aldur kann ikki verja teg ímóti kærleika.

Men, kærleikin kann í vissan mun verja teg ímóti aldrinum.

Og tað er nokk hesin kærleikin, ið hevur hildið tykkum ung.

Góða Doris og øll tit, ið hoyra Tróndi til!

Havi tað nú so frægt, sum dagurin kann laga til.

Góði Tróndur, granni og vinmaður!

Takk at tú var tú.

Eg siggi teg fyri mær, seigliga rør tú fjørðin, skrínið er pakkað, tú lítur inn á land, veittrar og smílist.

Góðan túr.

Vinaliga
**vit á G49
Mourits**